СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. URL: https://ua.ambafrance.org/Francuz-kij-liicej-iim-Anni-Kiyivs,2853
2. URL: http://institutfrancais-ukraine.com/ua/apprendre
3. URL: http://france.mfa.gov.ua/ua/ukraine-france/culture

Ольга Побережник,
викладач кафедри теорії та практики іноземних мов,
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

ФРАНЦУЗЬКА МОВА ЯК ТРЕТЯ ІНОЗЕМНА ПІСЛЯ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА ІСПАНСЬКОЇ У ПЕДАГОГІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Важливість вивчення іноземних мов у сучасному світі a priori не викликає сумніву. Зазначимо, що вдосконалення мовних компетентностей є пріоритетом політики Європейського Союзу, яка спрямована на досягнення такого рівня освіти в країнах ЄС, за якого кожний громадянин, крім рідної мови, буде досконало знати ще дві іноземні [1].

Незважаючи на те, що досить тривалий час Україна тримає напрямок на євроінтеграцію, у жодному нормативно-правовому документі не зазначено пріоритетним завданням подолання мовного бар'єру. На відміну від європейських країн, рівень знання хоча б однієї офіційної мови ЄС громадянами України є досить низьким. Це стає перешкодою на шляху до залучення нашої країни до європейського комунікативного простору та загалом перешкоджає євроінтеграційним прагненням України.

Отож питання розробки українських державних програм мовної політики, які спрямовані на подолання мовного бар'єру між Україною та ЄС стає нагальним [2].

У 2005/06 навчальному році Міністерство освіти і науки України виступило з ініціативою ввести до навчальних планів, починаючи з 5 класу, другу іноземну мову. З 2013/14 навчального року вивчення другої іноземної мови стало обов'язковим у всіх загальноосвітніх навчальних закладах, але нині має факультативний характер [4]. Існує декілька проблем, які сьогодні

ускладнюють процес уведення ІМ2 у системі шкільної освіти: перша – відсутність кадрів потрібної кваліфікації, учителів з двома іноземними мовами на однаковому рівні.

Навчання студентів ІМ2 має на практиці реалізувати принципи контрастивного підходу, який в кожному конкретному випадку в значній мірі залежить від фактору «паралелі» мов, з яких одна вивчається, як ІМ1, інша – в якості ІМ2, бо саме міжмовний контакт конкретних двох мов, спільне і відмінне в мовах на всіх рівнях створює потенційну основу для позитивного перенесення і інтерференції, яка потім конкретизується і обмежується зазначеними вище факторами. Для раціоналізації процесу навчання ІМ2 з урахуванням вище зазначеного особливо актуальним є питання вибору іноземної мови в якості ІМ2 і, як похідне від групи результату контрастивного порівняння ІМ1 і ІМ2, відбір змісту навчання, методичних прийомів і системи мовних і комунікативних вправ для навчання другої іноземної мови.

В той же час актуальним на сьогодні є питання вивчення факторів, які сприяють оптимізації вивчення не лише першої, але другої, а іноді і третьої іноземної мови, що є проявом реалізації сучасної теорії плюралінгвізму.

Актуальним є питання вибору іноземної мови в якості ІМ2 та ІМ3 для застосування методу контрастивного порівняння ІМ1, ІМ2 та ІМ3 [5].

Треба визнати, що у 90% у якості ІМ1 виступає англійська мова. Зазвичай і вчителі, що мають двомовну кваліфікацію у якості першої, або другої іноземної мови є англійська. Отож більш ретельно треба обирати спорідненість ІМ2 та ІМ3.

Наприклад, італійська гілка індоєвропейських мов через латину є пращуром французької, іспанської, італійської, португальської та румунської мов, що відомі як романські мови. Німецька гілка індоєвропейських мов породжує німецьку та англійську мови германської групи, які у спілкуванні використовують понад 550 мільйонів людей. Безумовно, що вищезазначені мови мають подібні явища у своїй

морфологічній, синтаксичній та лексичній системі, що сприяє адекватному добору мовних пар.

Серед основоположних засад сучасної вітчизняної Концепції загальної середньої освіти (2002 р.) одне із провідних місць займають ідеї культуротворчої спрямованості освіти XXI століття, полікультурності, комунікативної і соціальної компетентностей. У цьому сенсі вагомо посилюється розвивальне, практичне і виховне спрямування мовно-літературної освіти, в тому числі іншомовної, бо учитель іноземних мов виступає носієм культурного, духовного змісту освіти, а не просто викладачем певного навчального предмета [3]. Цьому сприяє викладання латини на філологічних факультетах, граматичні та лексичні явища якої надзвичайно доцільно використовувати у якості міжлінгвістичного порівняння.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Мовна політика Європейського Союзу. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki
2. Мовна політика Європейського Союзу. URL: http://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/journalism/article/view/10014
3. Мисечко О. Є. Розвиток культурологічного компоненту в змісті професійної підготовки майбутнього вчителя іноземної мови. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*. 2005. № 24. С. 97–101.
4. Навчання другої іноземної мови у системі загальної освіти в Україні: проблеми та перспективи. URL: https://dspace.nau.edu.ua/bitstream/NAU/15412/
5. Специфіка вивчення другої іноземної мови. URL: http://naub.oa.edu.ua/2014/spetsyfika-vyvchennya-druhojiinozemnoji-movy-u-vyschij-shkoli/

Таміла Філіппович,
викладач кафедри теорії та практики іноземних мов,
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

EL USO DEL CONCEPTO «TORO» EN LOCUSIONES FRASEOLÓGICAS ESPAÑOLAS

Según la definición de Real Academia Española (2001) la fraseología es el «conjunto de frases hechas, locuciones figuradas, metáforas y comparaciones fijadas, modismos y refranes, existentes en una lengua, en el uso individual o en el de algún grupo» [6, p. 1086]. Hay otra explicación del concepto de fraseología como «estilo o